

(א) [עירובין סה: וז"ל],
(ב) ערוך פ"ח מ"ב, א, ע"ז
ע"ה, ד [נערוך א"חא
כדקום בק"ה, י, ט] ע"ז
ע: שנת מא. מנה יג,
ו טהרות פ"ה מ"ה
פסחים י, ו [עירובין מו:],
(ח) [למיתא סופא כרשא
ל"ל מהרש"א, ט] ע"ז
מוק' פסחים י, ד"ה הלך,

גליון הש"ס
רש"י ד"ה בלשת וכו'
שפחשוין. כי כפסוק
ויחפש ברהשת מ"ד
התרגום ובלש:

הגהות הב"ה

(א) גמ' כגון הגי גמי
דגנבי: (ב) שם דלא
(עקב מ"ז, ו"ז ס"א
עקב וכן משמע מפ"ט:

מוסף רש"י

כל כהנות שבמצאו
בהוכה פסולות.
לבעלין, דלשת כון
אסורה אף בזוהר, אבל
אשת טהור לא (ע"ז טז).
בלשת. יחילת גיט הכה
לעיר, על שם שמתעלה
ובולטת את העיר קרי לה
בולשת (שבת טז). על שם
שמחשבים וחומרים קרי
לה בולשת כדמתרגמין
ויחפש ובלש (ע"ז טז).
שמחשבים חיל שמחשבי
וכוונן (דח"י א). בשעת
שלום. כגון שהוא של
אחת מלכות (שבת טז).
לנסך אין פנאי. ד"ה
היטור לא תקף לה
וטורדין במלחמה (ע"ז
טז). אחד טמא. קבר
מוטע בו לחטו ומלל את
כילו ואין עובר בו על
יהאל (פסחים י). ועשה
טהרות. נגע בטהרות
אמר כן (שם). ובא חבירו
והלך בשני. יודעין הן
שכביל שאלך זה לא הלך
זה, דהשתא ודאי אחד מהן
טמא (שם). אם נשאל זה
בפני עצמו, אם נשאלו
כל אחד לחטט ספקו בפני
עלמו, טהור, ואם בזה צנת
אחת, הוציא ובהיכלת אחת
יש לנו למר טמאין או
טהורין, אי אפשר למר
להן טהורים אחת, שרי
האחד ודאי טמא (שם).

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

הורה. מדמעת וכיון הדגוע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי
כוכבים דביניהם משום הכי צעינן עדים מעדיין אותה שלא נסתרה:
בכבשה. לדינה נחלטת להם לא צעינן עדים הואיל ועל ידי ממון
הוא: ואיכא דרמי לה מרמא. לא מתני לה להא דרצ שמואל בר

הורהנה אין נחבשה לא הוא הדין אפילו
נחבשה (ב) ומעשה שהיה כך היה איכא
דאמרי אמר רבא אף אנן גמ' תנינא (ג) העיד
רבי יוסי הכהן ורבי זכריה בן הקצב על
בת ישראל שהורהנה באשקלון וריחקה
בני משפחתה ועדיה מעידים עליה שלא
נסתרה ושלא נטמאה ואמרו חכמים אם
אתם מאמינים שהורהנה האמינו שלא
נסתרה ושלא נטמאה ואם אין אתם
מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה אל
תאמינו שהורהנה והא אשקלון דעל ידי
ממון הוה וטעמא דעדים מעדיין אותה הא
אין עדים מעדיין אותה לא מאי לאו לא
שנא הורהנה ולא שנא נחבשה לא הורהנה
שאני איכא דרמי לה מירמא תנן על ידי
ממון מותרת לבעלה ורמינהו העיד רבי יוסי
כו' והא אשקלון דע"י ממון וקתני טעמא
דעדים מעידים אותה הא אין עדים מעדיין
אותה לא ומשני אמר רב שמואל בר רב
יצחק לא קשיא כאן שיד ישראל תקיפה על
עובדי כוכבים כאן שיד עובדי כוכבים
תקיפה על עצמן: על ידי נפשות אסורה
וכ': אמר רב כגון (ב) נשי גנבי ולוי אמר
"כגון אשתו של בן דונאי אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה ורבי יוחנן אמר "אע"פ
שלא נגמר דינן להריגה: ב"תני" (ג) ע"ד
שכבשוה (ד) כרכום כל כהנות שנמצאו
בתוכה פסולות יואם יש להן עדים אפילו
עבד אפי' שפחה הרי אלו נאמנין ואין נאמן
אדם על ידי עצמו: ג"מ' רמינהו (ה) בבלשת
שבאה לעיר בשעת שלום חבוות פתוחות
אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה
אלו ואלו מותרות לפי שאין פנאי לנסך
אמר רב מרי לבעול יש פנאי לנסך אין פנאי
רבי יצחק בר אלעזר משמיה דחזקיה אמר
כאן בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום
של מלכות אחרת של אותה מלכות גמי
אי אפשר (ב) דלא ערק חד מינייהו אמר
רב יהודה אמר שמואל כשמשמרות ראות
זו את זו אי אפשר דלא ניימא פורתא
אמר רבי לוי 'כגון דמהדר לה למתא שושילתא וכלבא וגוואא ואוואא
אמר רבי אבא בר זבדא פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן חד אמר כאן
בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ולא קשיא
ליה ולא מידי וחד קשיא ליה כל הני ומשני כגון דמהדר ליה למתא
שושילתא וכלבא וגוואא ואוואא אמר רב אביי בר ר' יצחק בר
אשיאין "אם יש שם מחבואה אחת מצלת על הכהנות כולן בעי רבי
ירמיה אינה מחוקת אלא אחת מהו מי אמרינן "כל חדא וחדא היינו הא או
דלמא לא אמרינן ומאי שנא משני^ו שבילין אחד טמא ואחד טהור והלך
באחד מהן ועשה טהרות ובא חבירו והלך בשני ועשה טהרות רבי יהודה
אומר אם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו טהורות שניהם כאחת טמאות
ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טמאין ואמר רבא ואיתימא ר' יוחנן 'כבת
אחת דברי הכל טמאין בזה אחר זה דברי הכל טהורים לא נחלקו אלא בבא
לישאל עליו ועל חבירו מר מדמי ליה לבבת אחת ומר 'מדמי ליה לבזה אחר
זה והכא גמי כיון דשרי להו לכולהו כבת אחת דמי הכי השתא התם ודאי
איכא טומאה הכא מי י"מר דאיטמי בעי רב אשי אמרה לא נחבאתי

כו. באן בכרכום של אותה מלכות...

באן בכרכום של אותה מלכות. פי' שיוצאין צטח לפי שאין
אחריהן ממנה ויש פנאי לנסך ולבעול אבל בלשת של מלכות
אחרת שאימת מלכות שבאו בגבולה עליהם אין להן פנאי וכן פי' ר"ח
ור"ת וכן מוכח בירושלמי ופריך כרכום של אותה מלכות אי אפשר

ללא ערקא חדא מינייהו והוה לן
למשרינהו לכולהו ולמיתלי לקולא
דבשזייה הקילו כדאמרין בשמוך אם
יש מחבואה אחת מלל על כל הכהנות
כולן אע"ג דמספקא לן בלחנה ממוחזקת
אלא אחת הכה פשיעא לן דשרו דהתם
לא ודאי נחבזת אבל הכה ודאי ערקא
ולפי' הקונטרס קשה טוזה חדא
דפריך נתלי לחומרא וג"ג מחבואה
תלינן לקולא ועוד דמה מתוך דמהדר
למתא כו' ואין אדם נכנס לשם והא
קתני בלשת שנתכנסה לעיר ועוד
כיון דלהיא דע"ז פריך הוה ליה
למימר אי אפשר ללא ערק חד
מינייהו ונסך ועוד דהתם מפרש
טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית
ליה טעמא לפי שאין כרכום של אותה
מלכות רואה להשתית את בני העיר
[ועוד מאי שנא שעת מלחמה משעת
שלום] ויש ליישב לפי שיטת הקונטרס
דרבי יצחק בן אלעזר לא דמי לשנויי
מתני' אההיא דע"ז אלא אית ליה
שינוייא דרצ מרי ומתניתין דהתם נמי
בכרכום של מלכות אחרת ולא צא
אלא לפרושי מתניתין וכן משמע
בפרק בתרא דע"ז (דף ע"ב). דפריך
התם ממתניתין דהכא אמתניתין
דבלשת ולא מיימי התם דרבי יצחק:
והלך באחד מהם ועשה טהרות.
לדעין האדם לנו מוקיים שניהם
לעצול ולהוות פנ יוצאו לידי טומאה
ודאי אם יענו שניהם צנכר אחד
לכן אומר להו זלו טבילו דהא נכחא
קמיינו ועוד דמשום דבעי למתני
י" ספחא הוה וטבל טהור הלך בשני
ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואם
קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות
ואם לא טהר צניתיס הראשונות
תלויות והשניות ירפוטי):
ואם נשאל זה בפני עצמו וזה
בפני עצמו טהרות. לא
שיאלת אדם אחד דלמא כן יאכל
ודאי טומאה דהכי אמרינן בשבועות
דפ"ב (דף י"ט). הלך צראשון ולא
נכנס בשני ונכנס חייב דטמא הוה
ממה נפשך: בבא דישאל עליו
וע"ז חבירו. אין לפרש שצא לישאל
צנת אחת דהתם מודו כולי עלמא
דטמאות מכל שכן דצאו לישאל שניהם
צנת אחת אלא מיירי ששאל על עצמו
וטהרוהו ואח"כ צא לישאל על חבירו
דמר מדמי ליה לנת אחת כיון ששאל
על שניהם צנעמד אחד ומר מדמי
ליה לזה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם
והכל גמי כיון דשרו לכולהו צנת
אחת דמי אף על פי שאין צא לפנינו
אלא על אחת מ"מ הדבר ידוע לכל
שהרבה כהנות היו והוי כחילוי צא לישאל
על כולם צנת אחת והכל מודו כ"ע
וצנחס דמך צקונטרס לפרש כרי יוסי:
לא

ולא נטמאתי מהו מי אמרינן מה

עין משפט
גר מצוה

קב א ב מ"י פ"ח מהל'
אסורי ביאה הלכה ל'
טו"ש"ע א"ש"ע ס"מן ז ע"ע
יא בנ"ג"ה:
קב ג מ"י פ"ח מהל'
א"צ הלכה כו טור
ש"ע שס סעיף י:
קד ד מ"י שס הל' יע
טו"ש"ע שס סעיף א:
קה ה מ"י פ"ג מהל'
המלכות אסורות
הלכה כד סג לזון קמח
טו"ש"ע י"ד ס' קצט סעיף
י:
קו ז ח ט מ"י פ"ח
מהל' אסורי ביאה
הלכה כו סב כט טו"ש"ע
א"ש"ע ס' ז סעיף י:
קז י ב מ"י פ"ח מהל'
צבות הטהורה הלכה
ז:

תוספות ר"ד

ומפקרי לה. ה"ד ע"י
נפשות א"ר כגון נשי
דגנבי אמר חזקיה והוא
שבגמר דינן להריגה פי'
שבעליהן נתלו ודרך
המלכות להפקיר ספי'
ונישהו ור"י אמר אפ"י
שלא נגמר דינן להריגה.
והל' כחוקיה דהוא רביה
מתני' יוחנן: עיר שכבשוה
כרכום. פי' חיל הצרים
עליה. מצור הרגומי כרכום
כל כהנות שבתוכה פסולי'
לבעליהן פי' דבזוהת
שבבעול קיימו ואנוסה
אסורה לכהן ואם יש להן
עדים שלא נבעלו אפילו
עבד אפילו שפחה הרי אלו
נאמנין ואין אדם נאמן ע"י
עצמו לא האשה להעיד על
עצמה ולא הבעל להעיד
על אשתו ורמינהו בולשת
ונכנסה לעיר. פי' חיל
אמר ר"מ לנסך אין פנאי
את כל המטמאות תרגום
ויחפש ובבשל בזמן שלום
חבוית פתוחות אסורות
וסתומות מותרות בשעת
מלחמה אלו ואלו מותרות
לפי שאין פנאי לנסך.
אמר ר"מ לנסך אין פנאי
לבעול יש פנאי דיצרא
דעבירה תקוף מיינן נסך ר"י
כן אלעזר משמיה דחזקיה
אמר כאן בכרכום של
אותה מלכות אין יראים
ויש להם פנאי לבעול
ולנסך. אבל של מלכות
אחרת יראים [שמא] יבוא
חיל מאיזה מלכות לעזור
להן ומההרים לשלול
ולהבריה ואין להן פנאי
לא לבעול ולא לנסך.
א"ר אדיי ב"א ארי"י ב"א
אם יש שם מחבואה א'
[מצלת] על כל הכהנות
ומותרות כלן: בעי ר"י
אם אינה מחוקת אלא
א' מהן מהו. מי אמרינן
כל חדא וחדא היינו הא
א"ד לא אמרינן ולא

